

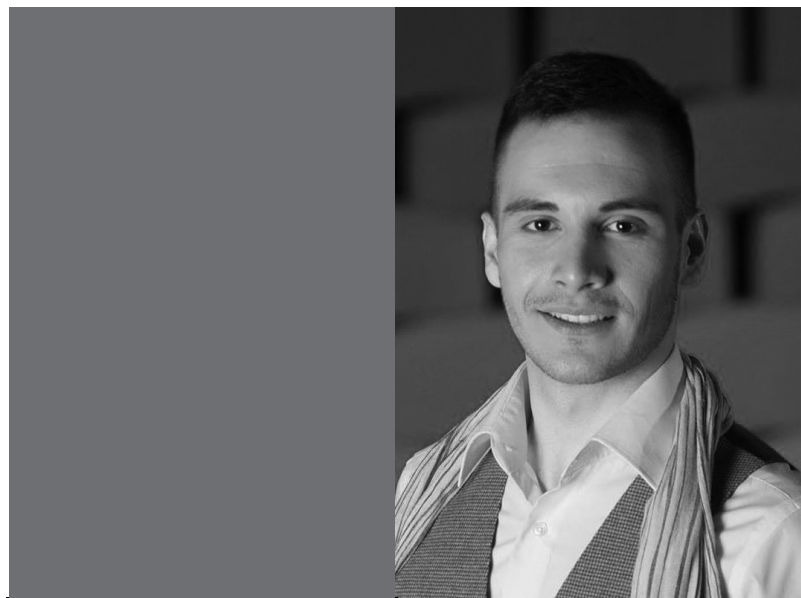
Марко Пантелић (Београд, 1991) је матурирао на Одсеку за талентоване соло певаче МШ *Косића Манојловић* у Земуну, класа проф. Ненада Ненића. Студент је треће године ФМУ у Београду, класа проф. Николе Мијаиловића. Усавршавао се на мајсторским курсевима угледних уметника и педагога: Давида Бижића, Ђорђа Нешића и других. Освојио је више награда, од којих су најзначајније прве награде на Републичком и међународним такмичењима *Пешић Коњовић*, *Лазар Јовановић* (четири пута) и *Лав Мирски* (Осијек, Хрватска), а Фонд за младе таленте Републике Србије три године додељивао му је награду Доситеја. Био је солиста хора Радио-телевизије Србије (диригент: Владимир Крањчевић), Факултета музичке уметности (диригент: Биљана Радовановић), АКУД *Иво Лола Рибар* (диригент: Милован Панчић) и других. Наступао је на фестивалима *Мокрањчеви дани*, *СОМУС*, *Дани орђуља*, *БЕЛЕФ*, *БЕМУС*... Певао је реситале, концертантна дела (Миса криоља Ариела Рамиза, Миса кум јубило и Реквијем М. Дирифлеа), сценске улоге (Рецепт-ага – *На уранку* С. Биничког, Доктор Фалке – *Слеји миш* Јохана Штрауса; Зороастро – *Орландо* Г. Ф. Хендла – професионални деби у Новој београдској опери, диригент: Предраг Госта; Литург – Божићни кондак Милорада Маринковића – светска премијера). Премијерно је изводио дела Ђорђа Марковића и Светислава Божића. Наступао је у Србији, Црној Гори, БиХ, Хрватској, Румунији, Грчкој, Шпанији и Русији.

Умеће пијанисте **Ђорђа Нешића** је од стране критичара описано као смело, осећајно и суптилно виртуозно. Током каријере је одржао бројне реситале и концерте, као и концерте камерне музике у САД-у и у родном Београду. Свирао је у Занкел и Вајл салама Карнеги хола, на серијалу *Звезде будућности* Фестивала Равинија у Чикагу, у Линколн центру, Уједињеним нацијама, уметничком центру *Ман* у Филаделфији и *Фуџи* ТВ Јапан. Учествовао је на фестивалима Танглевуд, Аспен, Гринич, Глимерглас, као и у Саратога и Хјустон опери. Током 2016. године одржаће концерте у више сала у Београду и наступиће са ансамблом *Субарише5* у САД-у. Такође су планирани наступи на годишњој конференцији *Ојера Америка* у Сан Франциску, салама Карнеги хола, као и јавно извођење на Америчком националном радију, Кенеди центру у Вашингтону, и *Асоло* театру у Сарасоти. Снимио је бројне соло песме за организацију *Ојера Америка*. Снимио је телевизијску емисију, која је објављена и као ДВД, под називом *This Little Light of Mine* са сопраном Адриен Данрич, добитницом локалне *Еми* награде. Такође, снимао је бројне емисије за Амерички национални радио. Ђорђе Нешић је члан Уметничке глобалне фондације са седиштем у Женеви. Живи у Њујорку. (djordjenesic.com)

КОНЦЕРТ У ГАЛЕРИЈИ
Драјсџор озбиљне музике
Београда 202

ЧЕТВРТАК
26. АПРИЛ 2016. У 20.00
СВЕЧАНА САЛА СКУПШТИНЕ ГРАДА
ДРАГОСЛАВА ЈОВАНОВИЋА 2

МАРКО ПАНТЕЛИЋ
БАРИТОН
ЂОРЂЕ НЕШИЋ
КЛАВИР
МИХАЈЛО ЈОВАНОВИЋ
ГЛУМАЦ

П. И. Чајковски Романсе:

День ли царий... (Влада ли ган...)
Алексеј Николајевич Апухтин (1840–1893)

*Забыйць шак скоро... (Забораويتي
шако брзо...)*
А. Н. Апухтин

*Мой теній, мой антел, мой груї... (Мој
Теније, мој анђеле, мој груже...)*
Афанасиј Афанасјевич Фет (1820–1892)

*Ней, шолько шой, кшо знал... (Не,
само шај, који знаћаше...)*
Јохан Волфганг Гете (1749–1832) / Пав
Александрович Меј (1822–1862)

*Хошел бы в единое слово... (Желео бих
у једну реч...)*
Хајнрих Хајне (1797–1856) / Л. А. Меј

*Ни слова, о груї мой... (Ни речи, о
груже мој...)*
Мориц Хартман (1821–1872) / Алексеј
Николајевич Плешчјев (1825–1893)

Средь шумной бала... (Усред бучној бала...)
Алексеј Константинович Толстој (1817–1875)

Серенада Дон Жуана
А. К. Толстој

С. Рахмањин Прељид бр. 5 у Ге–дуру, оп. 32 Прељид бр. 12 у гис–молу, оп. 32

Романсе:
Как мне больно... (Како ме боли...)
Гаљина Гаљина (1870–1942)

Сон (Сан)
Хајнрих Хајне (1797–1856) / А. Н. Плешчјев

Пора! (Време је!)
Семјон Јаковљевич Надсон (1862–1887)

Я был у ней... (Био сам код ње...)
Алексеј Васиљевич Каљцов (1809–1842)

Всё отнял у меня... (Све ми одузе...)
Фјодор Иванович Тјутчев (1803–1873)

Утро (Јуџро)
М. Л. Јанов (?)

*О ней, молю, не уходи! (О не, молим
те, не одлази!)*
Дмитриј Сергејевич Мережковскиј (1866–
1941)

Стихове романси руских песника, на које су компоновали
Чајковски и Рахмањин, превео је Јован Босић.
Стихове говори драмски уметник Михајло Јовановић

Иако је у свом опусу комбиновао западну симфонијску
романтичарску традицију са руском традицијом **Петар Иљич
Чајковски (1840–1893)** није био део руске националне школе
Руска петорка. Његове симфоније, Концерт за клавир и оркестар
у бе–молу, опере *Евџеније Оњегин*, *Пикова дама*, *Јоланџа*,
балети *Лабудово језеро*, *Усџавана Лейошница*, *Крцко Орашчић*, и
бројна друга дела су и данас на репертоарима широм света.
Седам романси оп. 47 Чајковски је завршио 1880. године и
посветио их је певачици и пријатељици Александри Панајевој–
Крацовој.

Претпоставља се да је шеста песма из овог циклуса, *День ли
царий?* настала прва. Почетком априла 1880. године Чајковски
је замолио свог пријатеља, песника Апухтина да напише
стихове посвећене Александри, што је овај истог трена учинио,
а композитор је за дан или два написао музику.

Алексеј Апухтин и Чајковски су се упознали у правној школи
коју су похађали у Санкт Петербургу, а спојила их је љубав
према поезији и књижевности. Иако су се касних осамдесетих
година удаљили, били су најближи пријатељи.
Још једну песму коју ћемо вечерас слушати *Забыйць шак
скоро...* Чајковски је компоновао на Апухтинове стихове.
Песма је настала крајем 1870. године, а премијерно је извела
Александра Александрова-Кочетова наредне године у Москви.
Остварење *Мой теній, мой антел, мой груї* јесте прва сачувана
песма Чајковског коју је компоновао вероватно 1857. или 1858.
године на стихове једног од најистакнутијих руских песника
своје генерације, Афанасија Фета. Композитор је високо ценио
стваралаштво овог песника и на његове стихове је компоновао
укупно пет романси. Ова песма је била заборављена све до
смрти композитора, када је његов брат Модест Чајковски
нашао макускрипт међу његовим списима. Први пут је
објављена тек 1940. године у оквиру пројекта публикавања
комплетног опуса аутора.

Чајковски је Шест романси оп. 6 компоновао 1869. године
у Москви. Другу песму из овог опуса, *Ни слова, о груї мой...*
је посветио пријатељу и колеги музичару, професору и
музичком критичару Николају Кашкину, а шесту песму, *Ней,
шолько шой, кшо знал* која је за живота Чајковског била
најпопуларнија из овог опуса, руском сопрану Ани Хвостовој.
Лев Меј је био руски песник и преводилац, а његови преводи
стихова Гетеа и Хајнеа, били су основа за две романсе
Чајковског. Осим песме из оп. 6, то је и песма *Хошел бы в
единое слово...* настала 1875. године у Санкт Петербургу као
поруџбина издавача Николаја Бернарда.

Шест романси оп. 38 настале су 1878. године, након што је
Чајковски завршио 4. симфонију и оперу *Евџенија Оњегин*.
Четири од шест романси компоновао је на стихове пријатеља,
песника Алексеја Толстоја. Једном приликом руски критичар
Херман Ларош је рекао: *Код Чајковској, као и код Алексеја
Толстоја, са ким је имао многа шота заједничкој, налазимо
веома сложјену комбинацију космополиитске ошворености и
ујечайљивости и јакој (руској) националној језџра*. Врло често
се Чајковски обраћао баш А. Толстоју у потрази за стиховима
за своја дела и компоновао је чак 13 песама на његове стихове.
Чајковски је оп. 38 посветио свом брату, Анатолију Чајковском.

Композитор, диригент и пијаниста **Сергеј Рахмањин
(1873–1943)** је последњи значајан представник руског позног
романтизма. Његов стил је прожет утицајима великих руских
ствараоца, међу којима су најзначајнији П. И. Чајковски и
Н. Римски-Корсаков. Попут њих, и сам је инспирацију често
проналазио у руским народним темама, као и у руском
хорском певању о чему најбоље сведоче његова Литургија
Светог Јована Златоустог и Свеноћно бденије, можда најбоља
остварења православне духовне музике.

Његове савршене пијанистичке интерпретације сврставале
су га међу најбоље пијанисте тог времена, док неки тврде
да је сличну репутацију задржао до данас, као један од
најзначајнијих пијаниста икада. Зато и не чуди чињеница да је
највећи део његовог опуса посвећен управо овом инструменту.
Његова најпознатија пијанистичка дела су Рапсодија на
Паганинијеву тему, Концерт за клавир бр. 2 и бр. 3, Етиде
слике, као и 24 прелудијума. опус 23, заједно са опусом 32 и
Другим прељидом оп. 3 чине 24 прелида које је Рахмањин
комплетирао по узору на 24 прелида Фредерика Шопена
писане у свим тоналитетима – 12 дурских и 12 молских
композиција. Вечерас слушамо Прељид у гис–молу и Прељид у
Ге–дуру из опуса 32.

Клавирска музика овог аутора је готово потиснула са
репертоара његове композиције за глас и клавир. Написао је
укупно седам збирки насталих у периоду од 1890. до 1926.
године. Песме је посветио пријатељима, као и певачима који
су изводили његова дела. Прве две збирке садрже по 6 песама,
док следеће две имају дупло више, а оп. 26 има чак 15 песама.
Вечерас слушамо песме које су настале у периоду од 15
година.